

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714209988
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8714209988.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanej: V. Y.Á., D.. XX.XX.XXXX, N. B. Č.. XXX/X, právne zastúpená JUDr. Patrom Vachanom, advokátom, so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie 4.924,78 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 12C/53/2015-253 zo dňa 12.12.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku.

Mení výrok prvoinštančného rozsudku o trovách konania tak, že priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,5 % voči žalobcovi.

Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Z a s t a v u j e konanie v časti uplatnenej istiny vo výške 1.243,49 eur.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením I. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 3, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 100, § 101, § 103, § 565 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol, že uznal ako dôvodnú obranu žalovanej, ktorá spochybnila aktívnu legitimáciu žalobcu pre nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt tým, že banka jej nedoručila písomnú výzvu na úhradu dlhu, čím porušila ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca v konaní nepredložil žiadny dôkaz o tom, že banka úver zosplatnila tak, ako to predpokladá zákon (§ 92/8 Zákona o bankách) predchádzajúcim doručením výzvy na úhradu dlhu. Navyiac banka, ako to vyplýva z obsahu predloženej výzvy, vôbec žalovanú neupozornila na to, že pristúpi k uplatneniu práva podľa § 565 O.z. Za daných okolností nedošlo k platnému zosplatneniu pohľadávky, jej zosplatnenie bankou je neplatným právnym úkonom podľa § 39 O.z. a neplatným z rovnakého dôvodu je aj postúpenie pohľadávky na žalobcu pre rozpor so zákonom. Tvrdenie

žalobcu o možnosti postúpenia pohľadávky bankou na základe zmluvného dojednanja - bodu 7 zmluvy o splátkovom úvere, podľa ktorého banka mohla postúpiť svoju pohľadávku v prípade akéhokoľvek porušenia dohody, napríklad nesplácania pohľadávky riadne a včas, je právne irelevantné s poukazom na ust. § 54 O.z.

O zastavení konania v časti uplatnenej istiny súd rozhodol podľa ust. § 145 CSP.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 a 262 CSP.

2. Proti rozsudku, a to proti zamietavému výroku a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia nakoľko zo žiadneho bodu odôvodnenia rozhodnutia nemožno vyvodiť, z akého dôvodu súd posúdil vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom (ako veriteľom) ako neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom. Ust. § 92 ods. 8 ZoB neupravuje práva a povinnosti veriteľa a dlžníka pri plnení dlhu v splátkach a ani nestanovuje žiadnu povinnosť, ktorú veriteľ musí splniť na to, aby bolo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti platné. Postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t.j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru a taktiež bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 OZ, čo nebolo zo strany žalovaného v konaní rozporované. Aj v prípade, ak by bol žalovaný na uplatnenie práva podľa § 565 OZ upozornený len v podaní zo dňa 20.05.2013 (t.j. v podaní, ktorým postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru), tak v zmysle odbornej literatúry je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, ak je spotrebiteľ v tomto podaní upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní do doby, do ktorej má pohľadávku zaplatiť. Ako vyplýva z uvedeného, postupca platne podaním zo dňa 20.05.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom postup, ktorý pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zvolil je v súlade s odbornou literatúrou, podľa ktorej ust. § 53 ods. 9 OZ nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomne upozornenie na uplatnenie tohto práva. Dodávateľ môže spotrebiteľa upozorniť na uplatnenie tohto práva aj priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje. V posudzovanom prípade postupca využil svoje oprávnenie zosplatiť pohľadávku a podaním zo dňa 20.05.2013 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplateniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (ako vyplýva z platobnej histórie úveru, žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 20.02.2012, kedy prestal splácať titulom úveru dohodnuté splátky, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 27.06.2013) a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 17.07.2012 a výzvou zo dňa 20.05.2013 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. K výzve zo dňa 20.05.2013 žalobca pripojil aj kópiu doručky, preukazujúcej jej doručenie žalovanému. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 7 Zmluvy. Súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to aj napriek tej skutočnosti, že konanie bolo v časti o zaplatenie spolu 1.628,86 € s prísl. zastavené z dôvodu, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania, t. j. uhradil túto sumu po podaní žaloby. V zastavenej časti konania žalovaný procesne zavinil zastavenie konania a súd mal preto v tejto časti žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe žalobcu a zaviazá žalovaného k zaplateniu sumy vo výške 3.295,92 € s prísl. a žalobcovi prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že súd v rozsudku jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, pretože neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Podmienky § 92

ods. 8 veta prvá Zákona o bankách sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodrzaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva. v posudzovanom spore nie je právne relevantným žalobcom zdôrazňované ustanovenie 89 ods. 1 zákona o bankách, nakoľko toto ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 10.06.2013 a v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy medzi veriteľom a žalovanou, t. j. dňa 30.06.2009, nebolo súčasťou dikcie zákona o bankách. Žalovaný súhlasí s argumentáciou žalobcu a to z toho dôvodu, že platby žalovaného po podaní žaloby vo výške 1628,86 Eur treba považovať z pohľadu výpočtu trov konania ako neúspech žalovaného a úspech žalobcu. Z uvedeného dôvodu po matematickom prepočítaní suma vo výške 1628,86 Eur predstavuje úspech žalobcu 33,08 %. Keďže žalovaný bol úspešný v rozsahu 66,92 % a neúspešný v rozsahu 33,08 %, správne by súd postupoval, ak by priznal žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 33,84 %. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, teda v II. bode výroku rozsudku o zmietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil vo výroku ako vecne správne a rozhodnutie súdu prvej inštancie v III. výroku zmenil tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 33,84 %, o náhrade ktorých rozhodne súd I. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

Podľa § 53 ods. 9 (s účinnosťou k 30.06.2009 označený ako ods. 8) Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

5. Aktívnou vecnou legitimitáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimitácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie

vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

Ustanovením § 92 ods.8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.) (rozsudok NS SR vo veci 7 Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018).

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu (§ 39 OZ). Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

Ust. § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy, z ktorej žalobca odvodzuje vznik nároku uplatneného žalobou neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchylné od tohto zákona alebo osobitného predpisu. Keďže znenie bodu 19.16 VOP umožňuje postúpenie bankovej pohľadávky bez splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je v rozpore so zákonom. Odvolací súd má za to, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť. Kogentným ustanovením je tiež ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

Z listu právneho predchodcu žalobcu zo dňa 20.05.2013 vyplýva, že veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť dlhu (teda realizoval svoje právo v zmysle § 565 na zosplatnenie dlhu) už k 17.05.2013. Z obsahu spisu nevyplýva, že právny predchodca žalobcu si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, teda že minimálne 15 dní pred realizovaním práva na zosplatnenie upozornil spotrebiteľa - žalovaného na využitie práva dlh zosplatniť. S argumentmi žalobcu ohľadne posudzovania upozornenia spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemožno súhlasiť. Účelom ust. § 53 ods. 9 je informovať spotrebiteľa v dostatočnom predstihu o skutočnosti, že veriteľ hodlá využiť svoje oprávnenie na zosplatnenie dlhu. Zosplatnením dlhu spotrebiteľ stráca výhodu, ktorou je možnosť úhrady dlhu v splátkach. Cieľom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je umožniť spotrebiteľovi zvrátiť situáciu, svoj omeškaný dlh vyrovnať a predísť tým strate výhody splátok. Nie je preto možné za splnenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka považovať oznámenie právneho predchodcu zo dňa 20.05.2013.

Obsahom spisu síce je výzva zo dňa 17.07.2012, absentuje však doklad preukazujúci jej doručenie žalovanému. Naviac táto výzva nespĺňa predpoklady uvedené v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pretože danou výzvou veriteľ len upozorňuje dlžníka na omeškanie s plnením dlhu s upozornením, že neuhradením dlhu v určenej lehote veriteľ pristúpi k zvereniu vymáhania pohľadávky tretej osobe.

Obsahom výzvy nie je upozornenie na realizáciu oprávnenia veriteľa v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

Súd prvej inštancie považoval za relevantný dôkaz o existencii splnenia podmienok zosplatnenia dlhu podľa § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý mohol vykonať aj bez návrhu. Uvedený postup súdu je v súlade s ust. § 295 CSP (Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.) a zásadami, na ktorých spočíva konanie s tzv. slabšou stranou. Posúdenie splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona o bankách je nevyhnutné pre vyhodnotenie právneho úkonu postúpenia z hľadiska jeho platnosti resp. absolútnej neplatnosti, čo má priamy vplyv na posúdenie aktívnej legitímácie žalobcu, a teda výsledok samotného sporu. Za stavu, kedy súd v spotrebiteľskom súdnom spore trvá na dôkaze, pričom dodávateľ, resp. jeho právny nástupca nepreukáže existenciu ním tvrdenej skutočnosti, ktorá má byť dokazovaním preukázaná, ust. § 151 ods. 1 CSP o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení sa neuplatní.

Keďže v konaní nebolo preukázané splnenie predpokladov pre zosplatnenie dlhu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nemožno dospieť k záveru, že postupovaná pohľadávka bola v čase postúpenia (27.06.2013) splatná v celom rozsahu. Úkon zosplatnenia je totiž pre nesúlad s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neplatný s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na absolútnu neplatnosť prihliada súd ex offa, preto v tomto smere nie je potrebná procesná obrana zo strany žalovaného. Konečná splatnosť úveru bola v zmysle zmluvy o úvere stanovená ku dňu 20.06.2019, teda až po postúpení pohľadávky.

V čase postúpenia teda postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie pohľadávky preto nie je možné považovať za platné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.. Postúpenie nesplatenj pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky.

S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

6. Vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že žalobca si žalobou doručanou súdu dňa 27.08.2014 uplatnil nárok na zaplatenie sumy 4924,78 Eur s príslušenstvom. Žalobca vzal žalobu čiastočne späť z dôvodu úhrad žalovanej po začatí konania v rozsahu celkovo 1859,26 Eur. Čiastočné späťvzatie žalobcu sa premietlo do zastavenia konania v tejto časti (v časti 385,37 Eur výrokom rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 12C/53/2015-96 zo dňa 14.12.2015, v časti 230,40 Eur rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 12C/53/2015-148 zo dňa 12.10.2016, v časti 1243,49 Eur výrokom I. rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 12C/53/2015-253 zo dňa 12.12.2018), čo možno považovať za úspech žalobcu, keďže zastavenie konania zavinila žalovaná svojím správaním. Vo zvyšku, t.j. o zaplatenie sumy 3065,52 Eur bol žalobca neúspešný, keďže žaloba bola v prevyšujúcej časti napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu zamietnutá. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol úspešný v rozsahu 37,75 % a žalovaná v rozsahu 62,25 %. Čistý úspech žalovanej tak činí 24,5 % a v tomto rozsahu jej vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Súd prvej inštancie nezohľadnil skutočnosť, že úspech strán bol pomerný, teda nedošlo k správnej aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP, preto odvolací súd s poukazom na ust. § 388 CSP zmenil výrok o trovách konania tak, že priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,5 % voči žalobcovi.

7. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP v rozsahu 100 % proti neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.